

Λουκ. 8, 41-56

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
Όμιλία στό Μεγαδένδρο στίς 9/11/2003

Φορτώνεις τόν πόνο σου στόν Χριστό;

Σήμερα τό Εύαγγέλιο μᾶς μίλησε γιά δύο πονεμένους ανθρώπους. Ἔχει λοιπόν ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον, γιατί ὅλοι μας στή ζωή μας εἴμαστε ἀρκετά πονεμένοι. Ὁ ἓνας γιατί ὁ θάνατος πήρε προσφιλή του πόσωπα. Ὁ ἄλλος γιατί μιᾶ ἀρρώστια ἀνίατη κάνει νά ὑποφέρει αὐτός ἢ κάποιος δικός του. Καταλαβαίνουμε τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐπειδή καί ἐμεῖς ἔχουμε πονέσει καί γι' αὐτό τούς κατανοοῦμε.

Οἱ δύο πονεμένοι ἄνθρωποι τοῦ Εὐαγγελίου πλησίασαν τόν Χριστό καί βρῆκαν κοντά του ἔλεος καί βοήθεια. Ἄς δοῦμε καί ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά ἀφήσουμε τά προβλήματά μας καί τόν πόνο μας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Στά χέρια του, στά πόδια του, στήν καρδιά του, γιά νά μᾶς ἐλεήσει καί νά μᾶς ἀντιμετωπίσει κατά τήν εὐσπλαγχνία του.

Λέγει τό Εὐαγγέλιο ὅτι πήγε στόν Χριστό ἓνας μέγας ἀρχοντας, ἀρχισυνάγωγος. Ὀνομαζόταν Ἰάειρος. Τοῦ εἶπε:

-Κύριε, ἡ κοπέλα μου, δώδεκα χρονῶν κοριτσάκι εἶναι ἄρρωστο καί πεθαίνει. Ἔλα στό σπίτι μου, νά κάνεις κάτι νά τήν θεραπεύσεις.

Καί ὁ Χριστός μέ τήν καλωσύνη του, ἀπάντησε:

-Ἔρχομαι. Πᾶμε.

Πρῶτο δίδαγμα. Τί μέγαλο πράγμα εἶναι νά ἐπικαλεῖται κανεῖς τήν βοήθεια, τό ἔλεος, τήν συμπαράσταση τοῦ Χριστοῦ. Νά ψάχνει νά τόν βρεῖ ἐκεῖ πού εἶναι.

Νά τοῦ μιλήσει. Νά τοῦ πεῖ τόν πόνο του. Νά τόν παρακαλέσει. Εἶναι ἡ πιό σωστή σχέση πού μπορεῖ νά δημιουργήσει ὁ ἄνθρωπος μέ τόν Θεό. Ἐρώτημα:

-Ἐσύ ἀδελφέ μου, ψάχνεις νά τόν βρεῖς τόν Χριστό; Τόν κυνηγᾶς, τόν ἔχεις πάρει ἀπό πίσω; Τοῦ μιᾶς; Τοῦ ἐκθέτεις τόν πόνο σου; Περιμένεις κάτι;

Κράτα γερά τήν πίστη

Ὁ Χριστός ἀπάντησε στόν ἀρχισυνάγωγο: «Πᾶμε». Καί πήραν τόν δρόμο γιά τό σπίτι του. Ἐκεῖ πού πήγαιναν, μαζεύτηκε τριγύρω κόσμος πολὺς καί τόν συνέθλιβαν. Ἐπεφταν πάνω του καί τόν στρίμωγναν. Ὅπως τυχαίνει καμιά φορά νά περπατᾶμε στό δρόμο καί νά εἶναι τόσοσ κόσμος πού νά μᾶς στριμώγνουν, νά μήν μποροῦμε νά ἀναπνεύσομε.

Ἀνάμεσα στό πλῆθος, ἦταν μιᾶ γυναίκα ἄρρωστη. Ἐπασχε δώδεκα χρόνια ἀπό ἀσθένεια ἀνίατη. Εἶχε καταδαπανήσει τά πάντα στούς γιατρούς, δέν τῆς εἶχε μείνει τίποτε, ἐκτός ἀπό τήν ἀρρώστια της. Καί ἀκούγοντας καί ξέροντας γιά τόν Χριστό, τί εἶναι καί τί ἔκανε, ἔκανε τήν σκέψη: «Αὐτοῦ, ἀρκεῖ νά πάω νά πιάσω τό ροῦχο του, ἴσα νά τό ψηλαφήσω, νά ἀκουμπήσουν τά δάχτυλά μου πάνω στό ροῦχο του καί θά γίνω καλά. Γιατί τί νά τοῦ πῶ; Πῶς νά τό πῶ

μπροστά στον κόσμο αυτό που μου συμβαίνει;».

Πήγε λοιπόν η γυναίκα αυτή πίσω από τον Χριστό και άκούμπησε τό ροῦχο του στην ἄκρη. Καί άκούμπώντας τό ροῦχο του κατάλαβε ὅτι κάτι σταμάτησε. Ὅτι ἔφυγε ἀπό πάνω της ἡ ἄρρώστια. Ἀπό ποῦ τό κατάλαβε; Ἀφοῦ ἔτρεχε τό αἷμα συνεχῶς καί πονοῦσε. Καί τώρα σταμάτησε τό αἷμα καί ἔπαυσε νά πονάει. Ἀλλά ἐνῶ αὐτή αἰσθανόταν μεγάλη χαρά πού ἔγινε καλά, ἄκουσε τόν Χριστό νά φωνάζει:

-Κάποιος μέ άκούμπησε. Κάποιος μέ άκούμπησε.

Τοῦ λέει ὁ Πέτρος:

-Χριστέ μου, τί λόγια εἶναι αὐτά; Ὁ κόσμος πέφτει ἐπάνω σου, καί λέμε νά σέ γλυτώσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. «Συνθλίβουσί σε». Λές καί εἴμαστε σέ λιοτριβιό. Πού βάζουν τίς ἑληές καί τίς κάνουν λειώμα. Ἔτσι προσπαθοῦμε νά σέ προστατεύσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. Καί λές ἐσύ, κάποιος μ' άκούμπησε; Εἶπε ὁ Χριστός:

-Κάποιος μέ άκούμπησε. Διαφορετικά μέ άκούμπησε. Ἡθελημένα καί μέ σκοπιμότητα μέ άκούμπησε.

Κατάλαβε ἡ γυναίκα. Καί ἤλθε μπροστά καί στάθηκε γονατιστή στά πόδια του ἡ αἱμορροῦσα. Δώδεκα χρόνια αἱμορροῦσα πού δαπάνησε ὅλα της τά ὑπάρχοντα στούς γιατρούς, χωρίς νά ὠφεληθεῖ καθόλου. Ἡλθε ἔπεσε μπροστά του γονατιστή καί τοῦ εἶπε ὅλη τήν ἀλήθεια. Τότε ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

-Θάρσει, ἔχε θάρρος. Μή φοβᾶσαι. Ἡ πίστη σου σέσωκέ σε.

Τί σημαίνουν αὐτά τά λόγια; Σημαίνουν· «καλά περπατᾶς παιδί μου, στό δρόμο τοῦ Θεοῦ εἶσαι. Κράτα γερά τήν πίστη αὐτή πού ἔχεις καί θά φτάσεις στήν αἰώνια ζωή. Ὅχι ἀπλῶς στήν ὑγεία σου».

Παχειά λόγια εἶναι ἡ πίστη;

Ἐρώτημα τώρα γιά μᾶς. Πόσα ἔχουμε άκούσει γιά τό Χριστό; Σίγουρα περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε άκούσει ἐκείνη. Καί ξέρουμε ὅτι εἶναι ὁ Θεός τῆς δόξης. Ξέρουμε ὅτι μία σταγόνα ἀπό τό αἷμα του, ἄρκεῖ γιά νά μᾶς καθαρῖσει ἀπό κάθε ἁμαρτία. Ξέρουμε ὅτι εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεός. Λοιπόν; Κάθε πόσο πρέπει νά τοῦ πιάνουμε τό ροῦχο, νά τόν ἀγγίζουμε; Ἡθελημένα, μέ ἐλπίδα;

Ποῦ θά πᾶμε νά τόν βροῦμε, γιά νά τόν ἀγγίξουμε;

Ἐδῶ στήν Ἐκκλησία. Στήν Ἐκκλησία βρίσκεται ὁ Χριστός καί δῶ μέσα μᾶς προσφέρει τό σῶμα του καί τό αἷμα του. Τί λένε οἱ ἱερεῖς; «Κύριε, σέ παρακαλοῦμε, καταξίωσε, καταδέξου, σύ νά κοινωνήσεις ἐμᾶς τούς παπᾶδες. Ἐσύ ἄριστος σου. Μέ τά δικά σου χέρια. Καί νά μᾶς ἀφήσεις μετά ἐμᾶς, μέ τά δικά μας χέρια νά μεταδώσουμε στόν κόσμο, στό λαό σου, στά παιδιά σου, τό σῶμα σου καί τό αἷμα σου. Γιά τήν σωτηρία ὅλων».

Κάποια φορά ἦταν ἕνας ἄρρωστος ἄνθρωπος, σύρος ἀξιωματοῦχος, πού λεγόταν Νεεμάν. Αὐτός λοιπόν πήγε στόν προφήτη Ἐλισαῖο καί τόν παρακάλεσε νά τόν κάνει καλά. Νά κάνει κάτι μέ τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Νά τόν κάνει καλά, ἀφοῦ ἀνθρώπινα δέν γινόταν τίποτε. Ὁ Ἐλισαῖος τοῦ εἶπε:

-Πήγαινε καί πλύσου ἑπτά φορές στόν Ἰορδάνη, καί θά γίνεις καλά.

Ἐκανε ὁ Νεεμάν τήν σκέψη: «Καί γιατί νά πάω στόν Ἰορδάνη; Δέν βρίσκω δά

καθαρότερο νερό πουθενά; Τά δικά μας ποτάμια, στόν τόπο μου, εἶναι πολύ καλύτερα». Καί ἤθελε νά φύγει ἀγανακτισμένος ἐναντίον τοῦ προφήτη Ἐλισαίου. Πόσες φορές καί ἐμεῖς δέν παθαίνουμε κάτι τό ἀνάλογο; Μᾶς λέει ὁ παπᾶς κάτι γιά τό καλό μας. Γιά τήν σωτηρία μας, γιά τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας. Καί τί λέμε; «Μά τί βρῆκε ὁ παπᾶς νά μοῦ πεῖ νά κάνω. Σπουδαῖο πράγμα. Μήπως δέν τό ἤξερα;» Καί θέλουμε νά κάνουμε τό δικό μας.

Λέει στό Νεεμάν ἕνας δοῦλος του, ἕνας ὑπηρέτης του:

-Ἄρχοντά μου, ἄν ὁ προφήτης σοῦ ἔλεγε κάτι μεγάλο πού σέ κατέπλησσε, σοῦ ἔκανε ἐντύπωση, θά τό ἔκανες;

-Ὅπωςδῆποτε, λέει ἐκεῖνος.

-Καλά καί ἐπειδή σου εἶπε μία ἀπλή κουβέντα, σοῦ πέφτει λίγη; Ἄλλαξε ἡ οὐσία ὅτι εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ καί προφήτης;

Λόγια ἐντυπωσιακά ψάχνουμε νά βροῦμε στόν Χριστό καί στή θρησκεία; Ἡ τή ζωή τήν ἀληθινή· ἀπό τήν χάρη του καί ἀπό τό ἔλεός του;

Ὅποιος ἔχει μυαλό, μυαλό κατά Θεόν, τοποθετεῖται ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐκείνη ἡ αἰμορροοῦσα, πού εἶπε: «πάω νά ἀκουμπήσω τήν ἀκρούλα ἀπό τό ροῦχο του καί ἄρκεῖ». Καί κάνει καί αὐτός τό ἴδιο.

Πῶς τό κάνει;

Λέει:

-Ξύπνησα τό πρωί. Τί εἶναι τό χρέος μου; Νά μιλήσω στό Θεό. «Δόξα σοι Χριστέ μου, πού μέ ἐλέησες καί σηκώθηκα καλά. Καί τώρα νά σέ δοξολογήσω». Ἡ, «Κυριακή σήμερα, ἔχουμε Ἐκκλησία. Πάω καί ἐγώ νά σέ δοξολογήσω, νά ἀπλώσω τό χέρι μου νά σοῦ ἀνάψω ἕνα κεράκι. Νά ἀπλώσω τήν καρδιά μου νά σοῦ πῶ τόν πόνο μου καί νά σέ παρακαλέσω νά ρθεις κοντά μου. Νά μέ ἐλεήσεις καί νά μέ βοηθήσεις».

Ἄλλο παράδειγμα. Βρῆκε μία μέρα ὁ Χριστός ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό. Καί τί ἔκανε; Ἔσκυψε κάτω, ἔφτειαξε λίγη λάσπη καί τοῦ τήν ἔβαλε στά μάτια. Μετά τοῦ λέει:

-Καί τώρα πηγαινε πλύσου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλwάμ.

Ἄν ἔλεγε ὁ στραβός:

-Ἔ, καλά. Λίγο νεράκι χρειάζεται. Γιατί νά πάω τόσο δρόμο μέχρι τήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλwάμ, γιά νά πλύνω τήν λάσπη ἀπό τά μάτια μου;

Ἄραγε θά γινόταν καλά; Ὁχι! Γιατί δέν θά γινόταν καλά; Γιατί ἔβγαλε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ σκάρτο. Ἐλλειπή. Ὅτι λέει καί μερικά πράγματα περιττά. Καί ἀνόητα. Τό μεγάλο λάθος μας εἶναι, ὅταν ἐμεῖς προσπαθοῦμε νά βροῦμε τό δίκιο καί τό σωστό μέ τά δικά μας μάτια καί τό δικό μας μυαλό καλύτερα ἀπό ἐκεῖνο πού μᾶς λέει ὁ Θεός. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο μας λάθος.

Μίλησε ὁ Θεός; Θεοῦ λόγια εἶναι. Πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι. Γιατί; Γιατί εἶναι ἡ σοφία ἡ ἀληθινή, ἡ δύναμη ἡ ἀληθινή καί ἡ καλωσύνη γιά μᾶς ἡ ἀπέραντη.

«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Νά ἡ οὐσία

Συνέχισαν τόν δρόμο τους ὁ Χριστός μέ τόν ἀρχισυνάγωγο καί νά ἔρχονται ἄνθρωποι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καί λένε:

-Μήν ταλαιπωρεῖς τόν διδάσκαλο. Τό κορίτσι πέθανε. Καί ἀφοῦ πέθανε, δέν

γίνεται πιά τίποτε.

Τί θά περίμενε κανείς εκείνη τήν στιγμή; Νά πεῖ ὁ ἀρχισυνάγωγος:

-Λυποῦμαι Χριστέ μου. Εὐχαριστῶ πού ἦλθες μέχρι ἐδῶ, ἐγώ τώρα τρέχω γιατί ἔχω κηδεῖα. Ἄντε, καλά νά εἶσαι.

Τοῦ λέει ὁ Χριστός:

-Μή φοβᾶσαι. Μόνο πίστευε. Καί θά σωθεῖ τό κορίτσι. Δέν πέθανε, κοιμᾶται.

Καί συνέχισε τόν δρόμο.

Πῆγαν στό σπίτι καί βρῆκαν μαζεμένο ὄλο τό χωριό νά κλαῖνε.

Λέει ὁ Χριστός:

-Μήν κλαῖτε, δέν πέθανε.

Καί ἀρχισαν νά γελᾶνε εἰς βάρος του· οἱ ἄνθρωποι. «Καταγέλων αὐτοῦ». Γιατί τό ξέρανε. Τό παιδί εἶχε πεθάνει.

Ἀλλά ὁ Χριστός δέν ἔδωσε σημασία. Πῆρε τόν πατέρα, τήν μητέρα καί τούς τρεῖς ἀποστόλους Πέτρο, Ἰάκωβο καί Ἰωάννη, μπῆκαν στόν τόπο πού ἦταν τό φέρετρο, καί ἔβγαλε τόν κόσμο ἔξω. Ἔπειτα, ἔπιασε τό κορίτσι ἀπό τό χεράκι καί τοῦ εἶπε:

-Κορίτσι μου, σήκω.

Τό τράβηξε ἀπό τό χεράκι καί ἡ νεκρή κοπέλλα σηκώθηκε. Γιατί; Γιατί ὁ Χριστός εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Τί λέμε στά μνημόσυνα; «Ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεύς καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Τό θαῦμα πού ἔκανε τότε ὁ Χριστός, δείχνει ὅτι καί τούς δούλους τοῦ Θεοῦ πού τελοῦμε τά μνημόσυνά τους, ἔχει τήν δύναμη νά τούς ἀναστήσει. Καί θά τούς ἀναστήσει τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας, πού θά μαζευτοῦμε ὄλοι μαζί στή Βασιλεία του. Αὐτό ἔχει τήν μεγαλύτερη σημασία. Σημασία δέν ἔχει τό «ἐδῶ καί τώρα», «τώρα τό θέλω». Ἀλλά ἡ οὐσία πού εἶναι τό «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Καί ἐπειδή περιμένομε τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν γι' αὐτό σ' ὀλόκληρη τή ζωή μας παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς ἐλεήσει.

Εἶναι μεγάλο πράγμα νά μᾶς κάνει καλά ἀπό μία ἀρρώστια τοῦ σώματος. Εἶναι ὅμως πολύ μεγαλύτερο νά μᾶς κάνει καλά ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς μας.

Νά μᾶς θεραπεύει ἀπό τήν ἁμαρτία μέ τήν ἐξομολόγηση καί μέ τήν Θεία Κοινωνία.

Εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο, νά μήν πηγαίνει κανείς στό γιατρό, ὅταν εἶναι ἀρρωστος. Καί νά μένει στό σπίτι του νά ἀργοπεθαίνει, ἐνῶ μπορούσε νά γίνει εὐκόλα καλά.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο εἶναι πολύ πιό ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος πού διαπιστώνει ὅτι ἔχει αἰτίες (καί ποιός δέν ἔχει;) νά χάσει τήν αἰώνια ζωή, ἐξ' αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του καί δέν πηγαίνει στήν Ἐκκλησία νά παρακαλέσει τόν Θεό. Καί δέν πηγαίνει στόν παπᾶ νά ἐξομολογηθεῖ καί δέν πηγαίνει νά κοινωνήσει.

Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει;

Δύο μεγάλα θαύματα ἔκανε ὁ Χριστός, γιά νά μᾶς τονίσει τό ἴδιο πράγμα. Δώδεκα χρόνια ἀρρωστη μία γυναίκα, ἔγινε καλά. Σωματικά καί ψυχικά.

Δώδεκα χρονῶν τό μικρό παιδί πού πέθανε καί τό ἀνάστησε ὁ Χριστός. Τίποτε δέν εἶναι δύσκολο καί ἀδύνατον γι' αὐτόν. Τό ἐρώτημα εἶναι: Ἐσύ ἀδελφέ, καλλιιεργεῖς τόν ἑαυτό σου νά πιστεῦεις στόν Χριστό; Καλλιιεργεῖς τόν ἑαυτό σου νά ἔχεις ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό; Βαθειά πίστη στόν Χριστό; Εἶπε ὁ Χριστός στήν αἰμορροοῦσα:

-Ἡ πίστη σου σέσωκέ σε. Μπράβο γιά τήν πίστη σου. Κράτα την ἔτσι καί προχώρα.

Πῶς θά προχωρήσουμε ἐμεῖς;

Ἐγώ δέν ἔχω τόση πίστη, θά πεῖ ὁ καθένας μας. Τί νά κάνουμε; Ἄς θυμηθοῦμε ἕνα ἄλλο θαῦμα. Ὁ Χριστός περπατᾷ πάνω στά κύματα, μία μέρα πού εἶχε φουρτούνα. Μέσα στό καραβάκι, ἦταν οἱ ἀπόστολοι. Τόν βλέπουν. Βλέπει ὁ Πέτρος τόν Χριστό νά περπατάει στά κύματα καί τοῦ λέει:

-Κύριε, σύ εἶσαι; Πές νά κατεβῶ καί ἐγώ καί νά περπατήσω πάνω στά κύματα. Μέ τήν δική σου δύναμη καί μέ τό δικό σου θέλημα.

Τοῦ εἶπε ὁ Χριστός:

-Κατέβα παιδί μου καί περπατά.

Κατέβηκε ὁ Πέτρος καί περπατοῦσε πάνω στά κύματα. Ἀλλά μιά στιγμή εἶδε ὅτι τά κύματα ἦταν πιό μεγάλα ἀπό ὅτι τά ὑπολόγιζε καί φοβήθηκε. Ξέχασε πόσο μεγάλος ἦταν ὁ Χριστός καί ἔβαλε στό νοῦ του πόσο μεγάλα ἦταν τά κύματα. Καί κείνη τήν στιγμή ἄρχισε νά βουλιάζει. Ἄπλωσε τό χέρι του ὁ Πανάγαθος Κύριος τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε:

-Γιατί δίστασες ὀλιγόπιστε; Γιατί ἄφησες τήν πίστη σου νά πάει πρός τά κάτω; Νά βουλιάζει;

Ἡ πίστη του βούλιαξε ἐκείνη τήν στιγμή, ὄχι ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνον τόν ἔπιασε ὁ Χριστός. Ἡ πίστη του βούλιαξε. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει; Κράτα τήν πίστη σου γερά. Καί ἀνέβαζε την λίγο παραπάνω. Κάνε την λίγο πιό δυνατή. Πῶς τήν κάνουμε τήν πίστη μας πιό δυνατή; Νά ποῦμε τόν ἀπλούστερο τρόπο;

Νά πῶ τήν Κυριακή τό πρωί: «Κυριακή σήμερα. Πάω στήν Ἐκκλησία. Μά εἶμαι κουρασμένος. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Θεός. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Χριστός μέ τήν δύναμή του». Τό λέμε;

Δεύτερον: «Εἶναι Παρασκευή σήμερα. Καί εἶμαι πεινασμένος καί διψασμένος.

Ἔε, δέν χάθηκε ὁ κόσμος. Θά φάω λίγο ἀρτύσιμο φαγητό».

Γιατί δέν λές καλύτερα, ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι πιό δυνατό, καί θά σέ κρατήσῃ πιό γερά ἀπ' ὅτι πέντε θερμίδες ἀπό ἕνα κοματάκι τυρί; Καί ἀπό κανά μεζεδάκι καί ἀπό λίγο λαδάκι καί ἀπό ὅτιδήποτε ἄλλο; Κάνε μιά τέτοια κουβέντα στόν ἑαυτό σου.

Τρίτον: Ἦλθε ἡ ὥρα γιά προσευχή καί σύ λές: «Νά ἀρχίσω τώρα προσευχή; Κουρασμένος εἶμαι. Ἄς κάνω στά γρήγορα ἕνα Σταυρό καί ξέμπλεξα».

Ψιλικατζῆς ἔγινες! Τόσο δειλός εἶσαι καί φοβᾷσαι; Κάνε ἕνα προσκύνημα στό Θεό τῆς δόξης. Βάλε τό κεφάλι σου λιγάκι κάτω στή γῆ καί παρακάλεσέ τον: «Ἐλα Χριστέ μου, ἀδύναμος εἶμαι, ταπεινός εἶμαι, μικρός εἶμαι. Τό ξέρω ἐγώ πόσο μικρός εἶμαι. Προσπαθῶ νά καταλάβω πόσο μεγάλος εἶσαι σύ. Βοήθα με. Κράτα με. Φώτισέ με. Δυναμώσέ με Θεέ μου».

Πῶς θά τόν παρακαλέσεις ἄν δέν κουραστεῖς λίγο; Καί πῶς θά ρθεῖ κοντά σου,

ἂν δέν τόν παρακαλέσεις, μέ θέρμη, μέ καρδιά, δείχνοντάς του ὅτι τόν ἔχεις Πατέρα, θησαυρό.

Ἄς παρακολουθήσουμε αὐτά τά μηνύματα καί τά νοήματα πού μέσα ἀπό τό ἅγιο Εὐαγγέλιό του, μάς δίδει ὁ Κύριος γιά τήν σωτηρία μας. Ἀμήν.-